

ŽIVOT

www.zabrdovice.cz

ZÁBRDOVICKÉ FARNOSTI

Prázdniny
na faře

Aforismy
o svobodě

Ministrantský
tábor

Princezna Eliška

tiráž**ŽIVOT ZÁBRDOVICKÉ
FARNOSTI****Vydává**

farnost u chrámu
Nanebevzetí Panny Marie
v Brně Zábřdovicích

adresa

Lazaretní 1, 615 00 Brno
telefon: 545 212 156

redaktoři

Hanka a Karel Komárkovi

grafická úprava

Roman Smékal

web

<https://www.zabrdovice.cz>

cena

neprodejné, vychází pro
vnitřní potřebu farnosti

do tohoto čísla přispěli

otec Daniel, Lucie
Grůzová, Karla Krejčí,
Daniel Pečinka, Jiří Sluka,
tým Dětského domu
Zábřdovice

příspěvky

pokud chcete přispět do
časopisu svým článkem,
pošlete jej na e-mail:
zivot.redakce@gmail.com
nebo kontaktujte redakci

Náklad

120ks výtisků

obsah

- 1 Duchovní slovo
- 2 Co nás čeká
Září
Duchovní hudba
- 3 Ministrantský tábor
Prázdniny v DDZ
- 4 Misijní jarmark
Duchovní cvičení Velehrad
- 5 Cenný dar, nebo zbytečná přítěž
- 7 Zpěváček
- 8 Přectěte si: Živé světlo
- 9 Aforismy o svobodě
- 10 Galerie z misijního jarmarku
- 11 Očeho pohádka

Slovo redaktorů

Milí farníci,

vítáme vás u dalšího čísla farního časopisu, jehož tématem je svoboda. Přejeme vám, abyste v následujících člancích našli inspiraci, jak svobodu přijímat jako úžasný Boží dar a jak s ní nakládat k větší slávě našeho Pána.

Hana a Karel Komárkovi

Duchovní slovo

Milí farníci,

podobně jako láska je slovo svoboda využíváné a zneužívané pro ledacos. Pro mnoho lidí znamená svoboda možnost dělat si, co chtějí. A ano, že svoboda má i nějaké hranice, ještě uznává většina lidí – kde ty hranice potom jsou, je už věc druhá. Jak náročné to bylo za diktatury: lidé mohli dělat ledacos, ale rozhodně ne kritizovat a chtít měnit politický směr. Byla to frustrace a bezmoc, a přesto se našli lidé, kteří aktivně za změnu bojovali a pro politickou svobodu byli ochotni obětovat svobodu vnější – skončit ve vězení, kde už nemohli téměř nic. Ne, i tam mohli dokázat mnohé – být svědky toho, že za svobodu není žádná cena dost vysoká. Mnozí za ni položili i život. I ve válkách jde většinou o to, nebýt zotročen jiným národem a jeho ideologií.

Už více než jedna generace vyrůstá ve svobodě. Paradoxně ale větší pocit štěstí nepřichází. Zní to dobře, že lidé nemusí dělat, co jim někdo nadiktuje, ale znamená to také, že se musí rozhodovat – volit, co budou a nebudou dělat, a s tím jde ruku v ruce i odpovědnost – riziko, že se člověk může rozhodnout špatně. Navíc ve svobodném světě prostoupeném globálními médii je tolik různých a často protirečících si názorů, že je opravdu těžké rozhodnout se pro jednu cestu. A tak to mnohé hází ode zdi ke zdi a nakonec to nahlodává i základní otázky identity – nejen pro co žít, ale dokonce i volit mezi tím, jestli se cítím jako muž nebo žena – anebo mezi řadou dalších genderových identit. Ano, svoboda od všeho a pro všechno může mnohé lidi přetěžovat. Pak mnozí rezignují a nechají se vláčet různými závislostmi nebo si nechají diktovat život manipulátory – každopádně svobodu ztrácejí, i když tvrdí, že si to volí dobrovolně.

Pravá svoboda není svoboda od něčeho, ale pro něco. Vědět, pro koho nebo pro co chci žít, co dává mému životu smysl, směr, to pomáhá žít naplno. Něco, co je pro mne tak důležité, tak silné, že mi to pomáhá překonat pohodlnost, těžkosti, strach... a jdu za tím. Zní to skvěle, a když to lidé najdou, je úctyhodné, co pro to dokážou udělat a obětovat. Jenže je přesto důležité, jaký ten cíl je. Pokud je příliš „z tohoto světa“, závislý na ekonomickém vývoji, konkurenci, spolupráci druhých nebo spolehlivosti druhého člověka a prostě to nevyjde, může se sesypat vše, na čem dotyčném záleželo. A i kdyby ne, dříve nebo později se začne objevovat prázdnota a pomíjivost.

Ano, jsem přesvědčen, že ten pravý cíl musí jít za hranice mého pozemského života – něco, co tu po mně zůstane, co bude žít dál. Ne, velký pomník opravdu nestačí. Musí to být něco, co bude dál žít v srdcích druhých. Něco, co bude natolik cenné, že i jim to pomůže žít jejich životy naplno a zanechat svůj otisk v srdcích dalších generací. Něco tak cenného, aby mi stálo za to položit i život – něco, co dává tu pravou svobodu, svobodu, kterou mi nikdo nemůže vzít – dokonce ani smrt. Mnohdy dokonce naopak – při odchodu z tohoto světa ještě silněji zazáří v srdcích druhých.

Ježíš žil a umíral pro svého Otce, žil a umíral pro nás. Smrt tuto lásku nezastavila, naopak jí dala o to více zazářit. Inspiruje další generace a přetrvává navěky. Každý z nás na ní může mít účast. Tato láska nás může zapálit pro pravou svobodu, kterou nikdo a nic nezastaví... Kéž v Bohu tuto svobodu pro lásku, svobodu milovat, nalezneme – to vyprošuji sobě i vám.

Váš P. Daniel

Co nás čeká?

Říjen 2025

- 11. 10. - farní pouť
- 17.-19. 10. - mládežnická pouť
- 18. 10. - Misijní most modlitby
- 19. 10. - misijní neděle, sbírka ve prospěch misí
- 25.-26. 10. - v noci změna času
- 27.-29. 10. - podzimní prázdniny

Listopad 2025

- 30. 11. - první neděle adventní, začátek adventu

Prosinec 2025

- 7. 12. - Mikulášova nadílka pro děti v kostele
- 19. 12. - doprava stromů pro vánoční výzdobu
- 20. 12. - velký úklid a stavění betléma

Kalendář akcí je orientační, pro aktuální informace kontaktujte farní kancelář nebo sledujte webové stránky farnosti.

ZÁŘÍ

Zas tichnou dny. Už v polích křepelky netlukou.
Jen slunce odvážené na miskách rovnodenní
v praskotu hroznů slaví své nazemsestoupení.
O kterém vinobraní je vezmu do rukou?

Už melou z posledního větrné mlýnky trav
a vánek plný semen jak hospodář jde zemí.
Počítám jeho kroky tam v dálce za mřížemi.
Kdy pro mne vysemení stesk černý bolehlav?

Jde oblak za oblakem, jdou němé průvody,
píjáci horizontů, poutníci bez šlépějí,
a dýmy dětských pastev je s touhou provázejí.
Za kterým horizontem spí den mé svobody?

Ale když za stmívání o srdce zvonová
se opře Anděl Páně! Když večernice sklene
nad bludištěm cest lidských modlitby
okřídlené...!

Kdy složí mne ta moje ke dveřím domova?

Václav Renč

Duchovní hudba

Neděle 28. 9. 2025 v 9:45 h

Slavnost sv. Václava, mučedníka, hlavního patrona českého národa

Zdeněk HATINA (1941)	Česká liturgická mše op. 20
Antonín DVOŘÁK (1841-1904)	Biblická píseň č. 5 Bože, Bože, Píseň novou...
Jaroslav KOCIÁN (1883-1950)	Svátosti té neskonale...
	J. K. č. 706, 830
Účinkují:	sóla, smíšený chrámový sbor
Varhany: Řídí:	doc. MgA. Jan KRÁL Zdeněk Hatina, ředitel kůru

PROŽILI JSME

MINISTRATSKÝ TÁBOR

Naloučany hostily letošní ministrantský tábor. Do této obce se naše výprava dostala jen o málo více než hodinovým spojem. Po zdolání dechberoucích padesáti metrů došlo pěšky všech jednadvacet účastníků ze zastávky na turistickou základnu, která se stala naším domácím bodem pro následující týden. Většina dní se řídila stejným harmonogramem, který skýtal rozcvičku, dva dopolední programové bloky, polední klid, dva odpolední programové bloky, osobní volno, večerní program a na závěr dne společnou modlitbu a předčítání z knížky. Byly však i výjimky, například úterní výlet k Jezevčí jeskyni u obce Jasenice. Červenou linku tábora tvořily programy, ve kterých jsme se Snítkem, hlavním hrdinou z knihy Kroniky Světakraje, putovali nebezpečným a tajemným hvozdem.

A co že kluci vlastně celý týden dělali? Vyráběli si bumerangy, bojovali měkčenými zbraněmi, stavěli skokánky pro RC auto, dobývali se do sádrového kokonu, strategizovali na provazovém hřišti, skládali diferenciál, zapojovali obvod s LED diodou, hráli AMONG US naživo, přestřelovali se vodními pistolkami a hráli fotbal a dělali spoustu dalších aktivit, které jsme pro ně s týmem vedení připravili.

Velké díky patří Klárce Holíkové a Kristě Javorové, že přijely a staraly se o naše žaludky. Tým vedení ve složení Ondra Hanák, Šimon Hanák, David Pečinka, David Grůza, Kryštof Kaláb a moje maličkost se postaral o hladký průběh akce. Klukům náleží za tuhle činnost obrovský dík. Byl jsem poctěn dalším ministrantským táborem po boku jmenovaných kabrňáků.

Ministrantský tábor má každoročně speciální atmosféru, kterou nikde jinde nikdy jindy nelze zakusit. Přispívá k ní každý z účastníků a bezesporu hlavně také Duch svatý. I letos jsem měl to potěšení se v ní po krásných sedm dní marinovat. Jsme vděční všem rodičům, kteří nám na týden svěřili svoje ratolesti, a tak umožnili našemu ministrantskému společenství se sejít a prožít krásný týden.

Daniel Pečinka

PRÁZDNINY V DDZ

Myslíte si, že fara je přes léto prázdná / opuštěná? Kdepak! Společenství, Zpěváček, různá setkávání apod. sice mají prázdniny, ale Dětský dům Zábrdovice (DDZ) jede v plném proudu. A co víc. Ve službě SAS jsou místo předškolního klubu výlety a druhá služba NZDM funguje bez omezení, a navíc se konají příměstské tábory, cyklovýlety a chaty.

Co se událo o letošních prázdninách? Kromě denně otevřeného nízkoprahového klubu pro děti se uskutečnil v červenci desetidenní příměstský tábor, cyklovýlety a v srpnu „chata“. To je označení pro pobytovou akci/tábor, který se letos konal na faře v Čučicích. Chata trvala šest dní a tématem byla hra Dostihy a sázky. Děti se snažily úspěšně během pobytu získat koně, stáje a vše potřebné k tomu, aby se mohly účastnit hlavního dostihu, který se skládal z pěti sportovních disciplín. Každodenním bojem bylo získat pro koně krmení, aby jim do konání dostihu nepošel. Nechyběla ani prohlídka veterináře, kontrola stáje apod. Během pobytu prozkoumávali účastníci okolí i město Oslavany, řádili v nedaleké řece a Permoniu, hráli různé hry. Poslední večer pobytu během romské diskotéky museli veškerý majetek týkající se koní rozprodat (ve městě Brně „by asi těžko přežil“) – to bylo pro ně smutné překvapení, které se obrátilo v dobrý konec. Zisk se proměnil v poklad a ceny.

A ještě něco málo k službě SAS. Základní sociální poradenství rodinám fungovalo i přes léto a předškolní klub, jak už je uvedeno v úvodu, neprobíhal. Prázdniny jsou pro děti z předškolního klubu DDZ-Asaben časem výletů naplněných dobrodružstvím, ale i krásného dětského snění. Společně jsme se např. vydali prozkoumat jeskyně (Co kdyby se v nich stále ještě ukrýval drak a držel v zajetí nějakou princeznu?), navštívili jsme zámek v Lednici a naše „toulavé boty“ nás zavedly i do Syslíkova království v Sobůlkách, kde děti na naučné stezce prokázaly své získané vědomosti a dovednosti.

Prázdniny jsme si všichni užili a už se moc těšíme, jaké překvapení na nás čeká příště.

Vysvětlivky: NZDM = nízkoprahové zařízení pro děti a mládež 6–18 let

SAS = sociálně aktivizační služba pro rodiny s dětmi

Asaben = rómský úsměv

Autoři: tým DDZ

MISIJNÍ JARMARK

V neděli 21. září se prostranství před kostelem zaplnilo stánky s dobrotami, výrobky a výpěstky farníků a jejich přátel, knihami, oblečením, hračkami a hlavně spoustou dobrých lidí, kteří jejich zakoupením přispěli na renovaci dětského domova Driefontein v Zimbabwe. Nechyběl ani skákací hrad a různé hry na farní zahradě, farní kavárna či komentovaná prohlídka kostela. Vybrat se podařilo rekordních 57 174 Kč. Všem dobrodincům patří dik ♥

DUCHOVNÍ CVIČENÍ NA VELEHRADĚ

Také v letošním červenci se pod vedením otce Jiřího uskutečnily "Ducháče." Tentokrát jsme v Poutním domě Stojanov "vyrovnávali stezku Páně" spolu s Ignácem z Loyoly. V bazilice a jejím okolí jsme hledali stopy Boží lásky a odpovědi na své otázky i otázky z přednášek. Otcí Jiřímu moc děkujeme!

CENNÝ DAR, NEBO ZBYTEČNÁ PŘÍTEŽ

Myšlenky pamětníka z donucení. Dávné okolnosti mě přiměly si pamatovat, nedávné okolnosti mě donutily si vzpomenout.

Vnější svoboda

Svoboda je označením pro stav, s nímž je to podobně jako s jinými nenápadnými a zevšedněnými poklady, jako jsou zdraví, pitná voda, čistý vzduch a mnohé další. Dokud je máme, nevážíme si jich. Až o ně přijdeme, teprve je doceníme, litujeme té ztráty a rádi bychom vzali zpět své dřívější prezíravé chování. Přinejmenším někteří z nás to tak mají.

Zažil jsem jako kluk krátký závan mírné svobody v roce 1968. Vzápětí přišla sovětská okupace a v následujícím roce začal proces uškrcení čehokoliv, co jen vzdáleně mohlo svobodu připomínat. Říkalo se tomu normalizace. Pro komunisty byl stav, kdy zbavili lidi svobody, něčím naprosto normálním. Proto návratu nesvobody říkali normalizace. Když v sedmdesátých letech, právě v té probíhající normalizaci, přišel k nám domů na návštěvu známý kněz, při řeči zjistil, že jsme byli nedávno ve varieté Rozmarýn. V jeho tváři se objevil údiv. Zeptal se: „Vy jste byli na striptýzu?“

Smáli jsme se a vysvětlili mu, že striptýz tam už dávno není na programu. Povzdechl si: „Poslední, co nám zbývalo z jara osmašedesátého, bylo vyučování náboženství a striptýz. Tak teď už ani to.“ Jeho hláška vzbuzovala úsměv, ale trochu při ní i mrazilo. Vystihovala stav pokračující ztráty svobody. Uchovávám si ji v paměti jako dobovou připomínku okolností a také jako doklad, k čemu všemu lidé chtějí svobodu využívat.

A co za socialismu vadilo mně osobně? Bylo toho dost. Z věcí, na které jsem narážel velmi často, to bylo nucené chození na spousty různých schůzí, na manifestace, život v prostředí lži vytrvale šířené sdělovacími prostředky ovládanými mocí velké strany; hodně mě otravovaly rušičky bránící poslechu zahraničního rozhlasu a náboženská nesvoboda. Nebyla k dostání skoro žádná náboženská a duchovní literatura. A např. za mši odslouženou někde venku mimo kostel – v přírodě, na táboře – hrozilo knězi odebrání státního souhlasu, musel by opustit duchovní službu a najít si jiné civilní zaměstnání, obvykle jako dělník. Za aktivní práci s mládeží, šíření náboženské literatury, organizování neschválených duchovních setkání a podobné činnosti bývali kněží přeloženi někam do mrtvého pohraničí, anebo rovnou mohli dostat „mařenu“. Podle paragrafu nazvaného „maření státního dozoru nad církvemi“ byli odsouzeni a šli sedět „za katr“.

Když slyším dnešní důchodce a pamětníky socialismu, jak říkají, že tehdy bylo dobře, lidem vlastně nic nechybělo, a dnes je špatně, říkám jim: „Tak to jsme asi vy a já žili každý na jiné planetě.“

Živě si vzpomínám také na události odstartované 17. listopadem 1989. Vypadalo to, že skoro všechny lidi u nás tehdy spojovala myšlenka: „Konečně budeme mít svobodu.“ Ale jak se brzy ukázalo, každý si pod tím představoval něco jiného. Pro někoho to byla cochcárna – mohu si dělat, co chci, nikdo mi do toho nesmí mluvit. Někdo začal podnikat, jiný vstoupil do čerstvě založené strany – vznikla nová (Štěpánova) KSČ a také Nezávislá erotická iniciativa. Zkrátka svoboda se všemi důsledky. Naráz se daly sehnat knihy po léta zakázané. Otevřela se možnost cestovat na Západ.

Vnitřní svoboda a otroctví

Mnozí psychologové a sociologové hájí názor, že člověk má odstupňované potřeby od nízkých po vyšší, viz např. Maslowovu pyramidu potřeb. Dále, že vyšší patra, jako jsou potřeba lásky, uznání, seberealizace, přicházejí u lidí na řadu, až když jsou uspokojeny jejich potřeby nižší – tělesné, fyziologické (spánek, potrava, dýchání...). Svoboda v té pyramidě není výslovně uvedena, ale má se za to, že patří do vyšších pater. Osobně si myslím, že tento stupňovitý model má velmi omezenou platnost. Například potřeba svobody je pro mnoho lidí zásadní. Snadno to lze doložit příklady, kdy lidé pro svobodu jsou ochotni snášet stav neuspokojených základních potřeb. Někteří dokonce pro svobodu obětují své životy, vzdají se toho nejcennějšího. Jen v našem státě byly stovky těch, kteří kvůli svobodě riskovali smrt a zahynuli na hranicích v drátech vysokého napětí, utopili se při plavání přes hraniční řeku nebo byli zastřeleni pohraničníky při útěku na Západ. Lidé tohoto druhu mají mentalitu svobody, i když třeba skončí ve vězení totalitního státu. Jejich vnitřní svobodu jim nikdo nevezme.

Domnívám se, že existuje také protipól. Je to člověk s mentalitou otroka. Vzdá se své svobody a vymění ji za stav, kdy mu někdo zajistí základní obživu a začne mu přesně říkat, co má a nemá dělat. Do takového stavu se dostávají lidé buď ze zjištění, když svoji svobodu vymění za nějaké výhody pro sebe, nebo se takovými stávají dlouhým pobytem v otroctví – nesvobodě.

Známým příkladem jsou Hebrejové putující po poušti, když předtím byli Hospodinem vysvobozeni a vyšli s Mojžíšem z dlouhotrvajícího egyptského zajetí. Najednou se tam chtějí vrátit, protože mají pocit, že v otroctví bylo lépe. Jejich nynější nepříjemnosti se jim zdají neúnosné a zapomínají, jak je v otroctví dozorcí bili a zabíjeli; jak dostávali stále vyšší a nakonec nespílitelnou denní normu práce; že Egypťané zabili mnoho hebrejských chlapečků hned po narození, aby se národ otroků příliš nerozrůstal a neohrozil své pány. Na příkladu vyvoleného Božího lidu se ukázalo, že někdy vede cesta ke svobodě a k nápravě oklikou přes utrpení. Za dlouhé cesty nejprve celý národ jako kdyby ztratil paměť. Ovládlo ho reptání a přání vrátit se do otroctví. Potom lid na poušti začali sužovat jedovatí hadi. V bolestech a úzkosti volali přeživší k Mojžíšovi, on pak o záchranu k Hospodinu. Spolu s hady přišlo vystřízlivění. Uvědomili si, že reptání a touha po návratu otroctví byly velkým hříchem. Ale myšlenka vrátit se do otroctví se objevovala znovu. Jen Káleb a Jozue se nestali otroky strachu a byli ochotní překročit hned napoprvé Jordán a získat zemi zaslíbenou. Hospodin proto rozhodl, že do zaslíbené země nikdo zasažený otrockou mentalitou a reptáním nevejde. Stará generace musela na poušti během čtyřiceti let vymřít, aby svoboda v nové zemi za Jordánem nebyla otrávena duchovní nákazou těch, co vnitřně zůstali otroky Egypta, strachu a nedůvěry v Hospodina. (V Egyptě: Ex 1,8–2,25; Ex 5; poušť: Ex 15,22–26; Ex 16; Ex 17; Nu 14; 17; 21; Jordán: Nu 13,25–14,35.)

Existují i příklady z nedávné minulosti. Propuštění vězni – bývalí disidenti nespravedlivě odsouzení komunistickou mocí – uvádějí, že první dny na svobodě po dlouhém věznění pro ně byly obtížné. Zvykli si na vězeňský řád, na stav, kdy jim stále někdo velí a říká, jaká činnost je teď na řadě a jak se mají chovat. Převzít opět odpovědnost sám za sebe, přijmout a řešit obtíže, které nese cesta ke svobodě, a přestat být mentálním otrokem je zpočátku obtížné, ale lidem vnitřně svobodným se změna obvykle podaří. A jaké to je, když se to nepodaří a zvítězí chuť vracet se do otroctví, když převládá neodolatelná chuť na egyptské hrnce plné (iluzorních) dobrot? Novodobí „faraóni“ vědí, co nabídnout reptalům. Stačí se podívat na volební výsledky v zemích ovládaných dříve Sověty: Maďarsko, Slovensko, východní část Německa...

Každý má v sobě kousek svobodného člověka i kousek otroka. Někdy v nás převládne ta první, někdy druhá složka. Ale jako děti Boží bychom měli směřovat ke svobodě, protože tu jsme od Boha dostali. Vnitřní i vnější svoboda jsou projevem Boží přízně a velkorysé důvěry. Opakovaně zůstávám v úžasu nad tím, jak nám Bůh důvěřuje, když nám dává svobodu a velkou moc dovolující dělat dobro i zabíjet, pomáhat i ubližovat, a nechává na nás, abychom se rozhodli, vyzkoušeli, jaké má co následky, a ověřili si, že jeho rady, jeho „návod k použití svobody“ v podobě dvou přikázání lásky a desatera má smysl a funguje.

Existuje jednoduchý test, zda jakákoliv nabídka před námi je cestou ke svobodě, nebo se za ní skrývá cesta do nevolnictví. Svoboda je skutečná, pokud vede k dobru. Nejen k dobru mému, ale i ostatních. „Vy jste byli povoláni ke svobodě, bratří. Jen nemějte svobodu za příležitost k prosazování sebe, ale služte v lásce jedni druhým.“ (Gal 5,13) Když neumíme rozlišit, která cesta vede ke svobodě, a která ne, máme dobrého rádce. Přivoláme si na pomoc Božího Ducha a necháme se jím vést. „Kde je Duch Páně, tam je svoboda.“ (2 Kor 3,17)

Svoboda předpokladem lásky

Se svobodou je podstatně spojena láska. Láska potřebuje svobodu, z donucení nelze opravdově milovat. Proto Bůh střeží svůj dar svobody lidem a dělá je vnitřně svobodnými. „(Pán) vysvobodil ty, kdo byli strachem před smrtí drženi po celý život v otroctví.“ (Žid 2,15) Každé otroctví je ohlávku nebo smyčkou, někdy začíná slibně, ale posléze vede člověka, kam on nechce. Naštěstí už nežijeme v otrokářské společnosti, zato máme jiné druhy nsvobody. Všechny závislosti kromě jediné jsou otroctvím. Jakékoliv nezvládnuté sklony se mohou stát pastí, z níž není úniku. Jediná prospěšná je závislost na Bohu. Ať chceme, nebo ne, ta závislost začala, když nás Bůh stvořil. Od něj jsme vzešli, k němu se vrátíme a celou dobu jsme na něm existenciálně závislí. Kdyby nás neoživoval jeho duch, zajdeme v mžiku jako sežehnutá tráva. Apoštol Pavel se k výběru mezi svobodou znamenající odpoutání od Boha, nebo svobodou pro Boha vyjadřuje velmi otevřeně v listu Římanům:

Když jste byli otroky hříchu, neměli jste žádné závazky vůči spravedlnosti. Jaké ovoce jste tehdy sklízeli ze skutků, za něž se dnes rdíte? Vždyť jejich vyústěním je smrt. Ale dnes, když jste osvobozeni od hříchu a podřízeni Bohu, dáváte užitek pro svatost a vyústěním je věčný život. (Řím 6,20–22).

Co říci závěrem? Bůh je stále připraven nám pomáhat při naší cestě ke svobodě a k dobru, jak to řekl už Mojžíšovi z ohnivého keře i později (srov. Ex 3,7–9; 6,6). A celé povídání o svobodě shrnuje ve dvou větách sám Boží Syn: „Ježíš jim odpověděl: ‚Amen, amen, pravím vám, že každý, kdo hřeší, je otrokem hříchu. (...) Když vás Syn osvobodí, budete skutečně svobodni.‘“ (Jan 8,34.36)

Zpěváček zve nové děti!

Každou středu od 16:45 do 17:55 se na faře schází kroužek dětí s názvem **Zpěváček**. Přestože název může svádět k představě pěveckého sboru, ve skutečnosti se zde moc nezpívá – hlavní náplní je společné povídání, hraní a tvoření. Děti se tu setkávají v přátelském prostředí, kde mají možnost objevovat biblické příběhy a zažívat je novým, hravým způsobem.

Program začíná vyprávěním příběhu metodou **Godly play**, která děti vede k naslouchání, přemýšlení a objevování souvislostí vlastním tempem. Poté se k příběhům vracíme různými aktivitami – hrami, výrobou tematických drobností nebo společnými činnostmi, které rozvíjejí fantazii a podporují vzájemnou spolupráci.

Na závěr každého setkání nás čeká malá **hostina**, kterou děti samy připravují. Přinášejí různé dobroty, o které se pak společně dělíme. Tento moment není jen veselou tečkou za programem, ale také připomínkou

Večeře Páně a společenství, kdy si uvědomujeme radost z toho, že můžeme být spolu, sdílet, co žijeme, a děkovat.

Srdečně zveme nové děti i jejich rodiče! Pokud hledáte místo, kde vaše děti zažijí společenství, radost z tvoření, hry a objevování Bible hravou formou, přijďte mezi nás. Rádi vás přivítáme.

PA

Přečtěte si: WILHELM HUNERMANN - ŽIVÉ SVĚTLO

Román o svaté Hildegardě z Bingenu

Román slavného autora představuje bohatý život svaté Hildegardy z Bingenu, která žila ve 12. století a byla abatyší benediktinského kláštera v Porýní. Ve své době patřila k nejznámějším osobnostem církve v Evropě.

Zapsala se do dějin nejen jako mystička s prorockým obdarováním, ale i jako velmi vzdělaná a činorodá žena, která měla značný vliv v církvi i ve společnosti.

Působila v nesnadných časech křížových výprav, kdy se i mnozí v duchovním stavu nechali strhnout duchem světa a odkláněli se od evangelních ideálů.

Bolestně vnímala mocenské spory mezi císařem a papežem i mezi papežem a vzdoropapežem. Hildegarda se stala jedním z velkých světél, jež Bůh postavil na svícen, aby „svítilo všem v domě“ (srov. Mt 5,13–14). Svatá Hildegarda je patronkou jazykovědců a přírodovědců. Nadčasový význam její duchovní moudrosti potvrdil papež Benedikt XVI., když jí v roce 2012 udělil vzácný titul „učitelka církve“.

Wilhelm Hünermann (1900–1975)

byl německý kněz, životopisec a spisovatel. Narodil se v Dolním Porýní, otec byl profesorem matematiky a fyziky. Po nasazení v I. světové válce studoval teologii v Münsteru a poté byl vysvěcen na kněze. Psal povídky a knihy pro děti a mládež, ale proslavily ho zejména vynikající romány o životě světců. V češtině jich vyšla už celá řada, především v Karmelitánském nakladatelství, například Farář arský (sv. Jan Maria Vianney), Farář světa (sv. Jan XXIII.), Hořící oheň (sv. Pius X.) nebo Otec vyhoštěných (sv. Damián de Veuster).

Vybrala KK

Aforismy o svobodě

- Bezohlednost se ráda převléká za svobodu.
- Svoboda lhát je velmi nešťastný způsob využití svobody.
- Jestli se lež sama označuje za alternativu pravdy, pak musí přijmout, že umlčení lháře je alternativou svobody projevu.
- Svobodu nelze vlastnit, lze ji pouze průběžně darovat a přijímat.
- Svobodná společnost je ta, v níž si lidé navzájem darují svobodu a přijmou odpovědnost.
- Svoboda je jako stavební parcela ve městě. Zvětšit tu svoji znamená zmenšit ji někomu jinému.
- Vnější a vnitřní svoboda se k sobě mají jako slupka a dužina melounu. Slupka může dužinu chránit a dávat jí zrát. Dobrá dužina má hodnotu a chuť i bez slupky. Ale slupka bez dužiny je jen marnou iluzí něčeho užitečného.
- Zvětšovat hlupákovu svobodu znamená rozmnožovat jemu i sobě trápení.
- Svoboda dětí Božích má doživotní záruku. Děti nepřestanou být dětmi a jejich Otec Otcem.
- Důstojnost a svoboda jsou Boží dary. Jiní lidé by je člověku neměli upírat. On se však o ně může připravit sám.
- Když Bůh dal lidem svobodu, věděl, co dělá, i když nám se někdy zdá, že to byla jediná chvíle, kdy pozbyl soudnost.
- Máme od Boha svobodu. Ale dokážeme my ji dát jemu, aby upravil naši cestu podle jeho, a ne podle našich představ? Dokážeme věřit, že je přece jen o něco menší břídil, než jsme my sami?

SVOBODA

Svoboda patří podstatně k identitě člověka. Člověk je stvořen jako tvor svobodný. Uvědomuji si to proto, že Bůh dal člověku svobodu, a to takovou, že se člověk dokonce může rozhodnout i proti němu. Přestože Bůh je tvůrce a zákonodárce, člověk je stvořen tak, že má svobodu říci i Bohu své „ne“. Pokud lidé tuto svobodu člověka, která patří k jeho základu, omezují, ničí člověka v jeho podstatě.

Svoboda vyžaduje odpovědnost

Za totality jsme byli všichni včetně církve vyloučeni z účasti na věcech veřejných, protože vše bylo nadiktováno „stranou a vládou“ a přicházelo shora. Dnešní svoboda je obrovskou šancí, která patří zásadně člověku. Sama ještě nic neřeší, ale je to prostor, ve kterém se člověk může uplatnit a rozvinout.

Po pádu komunismu jsme si možná mysleli, že svoboda všechno vyřeší. Ale ona je pouhým prostorem. Řešení zůstává na nás. Svobodu je třeba používat správným způsobem. Co to znamená? Znamená to, že svoboda vyžaduje také zodpovědnost. Princip není v tom, že si mohu dělat, co chci, protože svoboda není anarchie. Svobodu má každý z nás a tyto naše jednotlivé svobody na sebe narážejí. Moje svoboda nesmí přesáhnout hranice, kde začíná svoboda druhého. Jednotlivé svobody je nutno zharmonizovat a já musím druhého respektovat.

Svoboda a Bůh nejdou proti sobě

Svoboda je tedy prostor, kde každý rozvíjí svou identitu, a to ve společenství, to znamená pro druhého. Člověk totiž potřebuje být pro druhého. Člověk potřebuje, aby ho někdo potřeboval. Svoboda má tedy tyto souvislosti a je to propojené: svoboda a Bůh nejdou proti sobě, ale patří k sobě. Máme svobodu rozhodnout se pro dobro. Svoboda je vždy pro něco, ne od něčeho, ani od Boha a jeho zákonů.

Miloslav Vlček (z knihy Úvahy o životě a smrti vybrala KK)

DALŠÍ FOTOGRAFIE Z MISIJNÍHO JARMARKU

Očeho pohádka - Princezna Eliška a čarodějnice

V jednom království, obklopeném horami a mlhou, žila princezna Eliška. Byla krásná, odvážná a moudrá a milovala růžové šaty – ne taková ta rozmazlená princezna, co celý den kouká do zrcadla. Její tatínek král byl moudrý muž a věděl, že krása nestačí. Posílal Elišku do městské nemocnice pomáhat nemocným – tam se naučila trpělivosti, soucitu a odvaze.

Eliška měla malého brášku Martínka. Byly mu tři roky, ten neměl růžové šaty, ale dřevěný meč a štít, a celý den proháněl slepice po nádvoří. Měl Elišku moc rád a ona jeho ještě víc.

Jednoho dne se však stalo něco strašného!

Z nemocnice, kde Eliška pomáhala, utekla stará čarodějnice, která měla ocelové zuby. Překousala pouta, chytla koště a v noci odletěla – přímo do královského hradu. Tam unesla malého Martínka a zmizela kdesi v temném lese.

Ráno propukla panika. Král vyhlásil pátrání. Lidé čarodějnici zahlédli, jak letí nad černým lesem, o kterém se říkalo, že je zakletý. Nikdo do něj nesměl – jen někdo z královské krve.

A tak se Eliška rozhodla, že půjde sama. Vypravila se na cestu s jedním batohem, kam si sbalila jen vodu, chléb, svěrací kazajku (pro každý případ) a malý dřevěný křížek, který jí dal dědeček. Vojáci ji doprovodili jen na okraj lesa – dál musela sama.

Když vstoupila do lesa, bylo jí úzko, byl temný a stíny jí klouzaly po plášti. Z dálky zněl zpěv..., ale nebyl to krásný zpěv. Byl to temný hlas, který jí skřípavě zpíval, ať se vrátí. Ale ona šla dál.

Až došla na mýtinu, kde stála čarodějnice – a za ní v kleci malý Martínek. Byl hubený, určitě hladový a plakal. Čarodějnice zaskřehotala:

„Co chceš?“

„Přišla jsem pro svého bratra,“ odpověděla princezna pevně.

„Nikdy ti ho nedám. Chci ho vychovat po mém – v temnotě, bez lásky,“ skřehotala čarodějnice.

Eliška se zamračila. Sáhla do batohu – a místo zbraně vytáhla kazajku.

„Tak to ne! Tohle už znáš, pamatuješ?“

Čarodějnice zbledla, chtěla naskočit na koště – ale bác! Narazila do větve a spadla. Eliška ji opatrně připoutala. Martínek jí skočil do náruče a společně se vrátili domů.

K této pohádce si najdete v Bibli, jak Pán Ježíš povolal svých 12 apoštolů (Matouš – Mt 10, 1–15). Co myslíte, proč chtěl Ježíš, aby si nic nebrali s sebou? Zajímalo by mě, jakou jim dal Ježíš moc? A co mělo znamenat setřásání prachu z nohou? Víte také, kdo nahradil Jidáše?